

Pàtria Love:

N.º 1

OLOT 14 DE NOVEMBRE DE 1912

Preu: 10 cèntims

PORTIC

ATALUNYA ha recobrat la seva autonomia. El sol de la llibertat il·lumina el seu rostre serè, el qual esguarda el pervenir que han de afressar-li els seus fills. Pervenir ple de grandesa de seguir les petjades dels nostres majors, pels viranys de la Tradició pàtria, o sadollat d'incertituds i de penombres de desviar-se d'aquella ruta i enamorar-se de sistemes exòtics, engendradors de desolació i de ruïna, o bé de doctrines innovadores que, en no casar amb la natural fesomia de la terra, per llei natural sols aconduirien a la lluita dels esperits i a la mort.

Els mateixos valors racials de la nostra contextura moral i política, són precisament els que conservaren davall la cendra dels segles el patrimoni de la nostra personalitat col·lectiva i històrica, el que demostra fins a quin extrem són els puntals de la nostra manera d'ésser. La nostra llengua, àdhuc, hauria desaparegut del nostre terror—com quasi desaparegué ja de les ciutats—fins a quedar com una antiqualla curiosa, però desposseïda de vitalitat, de no haver-se conservat co-bejosament en les cases pairals dels nostres llogarets, arxius de les tradicions nostrades, i en les quals la Religió, la Família, la Propietat i l'estreta solidaritat social hi cobraven la seva encarnació més autèntica i fidedigna. Dels nostres fogars pairals, arquetes de la Fe i de les ancestrals virtuts, n'eixiren aquelles cohorts de patricis, guerrers, almiralls, llegistes, prelat, religiosos i homes de seny que meravellaren el món i fins, modernament, l'avenç industrial de la nostra regió i que la col·loca a la davantera de les terres d'Espanya, té el seu origen en l'austeritat de les nostres velles

maisons, del quals estalvis i amb el geni emprenedor dels seus fills, sorgiren aquelles empreses gegantines que havien de donar perdurable encunyament al nostre viure.

Anem a animar políticament la nostra terra catalana, de nou, sense els caminadors del centralisme, i per això cal que madurem la nostra gravíssima responsabilitat, puix no n'hi ha prou de conquerir una autonomia: El què precisa és palesar que és merescuda i que es té capacitat per a regir-la.

Anem a estructurar no un poble ideal, tal com voldríem que pogués ésser, sinó un poble al qual la natura, la geografia, la història, la religió, els costums, la seva manera d'ésser, li han esculpat el seu caràcter propi; i que, de no tenir-lo, no podria pretendre cap fet diferencial, base d'una autonomia de cap llei. Anem a regir-nos i és precis que no perdem de vista, i més en aquesta època turbulent en la qual la Revolució amb les seves onades voldria ofegar quant de més típic té el nostre país, cal que no perdem de vista, deiem, la nostra personalitat. *Nosce te ipsum*, afirmaven els estòics, com a primera virtut. «Coneix-te tu mateix» i això és el que cal als catalans en aquesta hora solemníssima.

La Pàtria no és nostra. La Pàtria va ésser dels que foren i és per als que han de venir encara. I com que no és nostra no podem malversar el seu tresor espiritual ni podem desfigurar-la ni molt menys anorrear-la. Cal que la conservem cobdiciosament baix la protecció de la Tradició que li esculpeix la fesomia, i cal que, en aquesta hora de confusió en la qual sota una idea de llibertat es proclamen i es sostenen tants cabdalíssims errors; cal que proclamem ben alt, àdhuc per patri egoisme, els principis més amunt esmentats i sen-

Handwritten signature or mark.